

עפ"א (ירושלים) 677-11-24 - מדינת ישראל נ' אביעד גולן

עפ"א (ירושלים) 677-11-24 - מדינת ישראל נ' אביעד גולן מחוזי ירושלים

עפ"א (ירושלים) 677-11-24

מדינת ישראל

נגד

אביעד גולן

בית המשפט המחוזי ירושלים

[05.11.2024]

לפני סגנית הנשיא, כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

פסק דין

1. לפני ערעור המדינה על החלטת בית-משפט השלום בירושלים (כבוד השופטת חוי טוקר) מיום 31.10.2024

בתיקים ע"ק 60964-10-24 ו-צ"מ 61048-10-24.

ההליכים בבית-משפט קמא

2. ברקע להליך, סכסוך בין בעלי עסקים ברחוב השזיף, בשוק מחנה יהודה בירושלים.

למשיב שלושה עסקים במקום, בהם נמכרים משקאות משכרים - שני ברים וחנות למכירת משקאות משכרים.

כך גם לבעל עסקים נוסף, מר לוי, המחזיק במקום בעסקים דומים.

בין השניים קיים סכסוך בקשר לעסקים האמורים, המצויים בסמוך זה לזה, חלקם אף צמודים זה לזה.

3. על רקע אירוע אלימות בליל 29.10.2024, בבר ברחוב השזיף, הוצאו בעניינו של המשיב, כמו גם בעניינו של מר

לוי, שני צווים. האחד, במסגרת תנאי שחרור בערובה - צו הרחקה מהמקום למשך 15 ימים. השני, במסגרת חוק רישוי

עסקים תשכ"ח-1968 (להלן: החוק) - צו קצין משטרה לסגירת שני ברים של המערער ושני הברים של מר לוי. לא

הוצאו צווי סגירה לגבי חנויות למכירת המשקאות של השניים.

ההליך בבית-משפט השלום התקיים במאוחד בשני עררים שהגיש המשיב, לגבי שני הצווים, וניתנה החלטה אחת לגבי

שני הצווים.

4. בית-משפט קמא הורה על ביטול צו הסגירה, בקבעו כי סעיף 23(א) לחוק נוגע למכירת משקאות משכרים, ואילו

צו הסגירה "אינו קשור כלל ועיקר למכירת משקאות משכרים במקום, אלא בשל טענה לסכסוך בין העורר לבעלים

של עסק אחר במקום המקום חשש לאלימות". נקבע כי הסכסוך אינו בין העילות המקימות סמכות למתן צו סגירה

לפי סעיף 23(א) לחוק. לגבי צו הרחקה ממקום העסקים, הורה בית המשפט לקצרו לחמישה ימים, מן הטעם

שהמשיב טוען כי הוא זה שהזמין את המשטרה למקום והטענה מגובה בראיות.

הערעור

5. ערעור המדינה הוגש על החלטת בית-משפט קמא בנוגע לשני הצווים, הן צו ההרחקה שהוצא במסגרת שחרור בערובה, והן צו הסגירה שהוצא מכח חוק רישוי העסקים. בדיון חזרה בה המדינה מהערעור בנוגע לתנאי השחרור. לפיכך החלטה זו נוגעת רק לצו שהוצא מכח חוק רישוי עסקים (להלן: הצו).
- לעניין הצו - בתום הדיון הסכימה המדינה לקיצור תקופת הסגירה שנקבעה בצו ל-20 יום, ככל שהערעור יתקבל.
6. המערערת טוענת כי בית-משפט קמא שגה בהחלטתו, וכי לא היה מקום לביטול הצו. נטען כי הצו ניתן בעקבות אירוע אלימות חמור, מטעמים של שמירה על שלום הציבור, בהתאם לסמכויות הקבועות בחוק. לטענת המערערת, בית-משפט קמא ביסס את החלטתו על טענה שלא הועלתה על ידי המשיב, לפיה סעיף 23(א) לחוק מתייחס לסגירת עסק של משקאות משכרים רק כאשר הפרת שלום הציבור נובעת ממכירת משקאות משכרים שלא כדין. נטען כי קביעה זו של בית-משפט קמא אינה עולה בקנה אחד עם לשון סעיף 23(א) וקביעות בתי המשפט בנוגע לסמכות לסגירת עסק מכוחו. המערערת הפנתה לפסיקה.
7. לעניין הסמכות לסגור עסקים אחרים, שאינם מוכרים משקאות משכרים, בנסיבות דומות, הפנתה המערערת לסעיף 78 לפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א-1971 (להלן: פקודת המשטרה).
8. המערערת טוענת כי הצו ניתן בעקבות קטטה בין המשיב לבין בעל העסק השכן, מר לוי, במהלכה נפגע המשיב בפניו מאגרופים, ולמר לוי נגרם חתך מעל המותן; וכי ברקע הקטטה יריבות עסקית בין השניים. צוין כי מדובר בדיווח שלישי על אירוע אלימות במקום, וכי קדם לאירוע צו סגירה מיום 19.6.2024 למשך עשרה ימים באחד מבתי העסק של המשיב.
9. לטענת המערערת, הצו ניתן בשל קיומה של מסוכנות בפתיחת העסק. לטענתה, מדובר באירועי אלימות חוזרים ונשנים המתרחשים בעסקי המשיב ובסמוך להם.
- נטען כי ההחלטה בדבר סגירת העסק הינה החלטה מידתית; כי ניתנה הוראה לסגור רק שניים משלושה עסקים של המשיב; וכי נעשה איזון בין השיקולים השונים.
10. לטענת המערערת, ההחלטה בדבר סגירת הברים הינה מכח סמכות מנהלית, והכלל הוא כי בית המשפט אינו מחליף את שיקול דעתה של הרשות בשיקול דעתו, ואינו מתערב בשיקול דעתו של גורם מקצועי שהוסמך על פי החוק.
11. ב"כ המשיב תמך בהחלטת בית-משפט קמא, וטען כי מדובר בהחלטה נכונה, מבחינת המידתיות והסבירות. ב"כ המשיב טען בעניין סעיף 23(א) לחוק, כי נדרש קשר סיבתי בין סיבת הסכסוך לבין מכירת משקאות משכרים בעסק, ובמקרה זה לא מתקיים קשר כזה. לדבריו לא כל אירוע אלים מאפשר סגירת העסק. לדברי ב"כ המשיב, עסקיו של המשיב במקום משנת 2021, ומאז הגיע מר לוי למקום, בשנת 2023, מנסה מר לוי לקחת ממנו את העסק שלו. לגופו של עניין ציין כי מדובר בתקופה קשה לעסקים, בעסק מפרנס מספר משפחות, כך שחודש של סגירת העסק עלול להביא לפשיטת רגל. עוד התייחס לכך שהמשיב הוא זה שהזמין באירוע את המשטרה. לחילופין טען כי ניתן היה להסתפק בסגירת בר אחד ולא נדרשה סגירת שני הברים.
- דיון והכרעה

12. שתי שאלות עומדות על הפרק בענייננו. האחת, האם ניתן היה לסגור את עסקיו של המשיב מכח סעיף 23(א) לחוק. השנייה, ככל שהסמכות נתונה, האם היה מקום להתערבות בית המשפט בהחלטתו של קצין משטרה המוסמך לתת את הצו.
13. סעיף 23(א) לחוק קובע כדלהלן:
"קצין משטרה בדרגת רב-פקד ומעלה רשאי לצוות בכתב על סגירה לאלתר של חצרים שבהם עוסקים במכירת משקאות משכרים, אם נוכח שהדבר דרוש לשמירת שלום הציבור או להחזרת שלום הציבור שהופר; צו לפי סעיף קטן זה תקפו יהיה לתקופה שפורשה בו, ובלבד שלא תעלה על שלושים יום".
14. סעיף 23(א) מתייחס לסגירת עסק למכירת משקאות משכרים, אם הדבר דרוש לשמירה על שלום הציבור. בענייננו מתקיימים התנאים המפורטים בחוק - העסק הנדון עוסק במכירת משקאות משכרים, וסגירתו נעשתה לצורך שמירה על שלום הציבור, לאחר שהיו במקום תקריות אלימות הקשורות בעסק, והעסק אף נסגר בעבר אך התקריות האלימות נמשכו.
- (לעניין פרשנות הסעיף ראו עפ"א (מחוזי חיפה) 40239-05-24 מוחמד עאמר נ' מדינת ישראל (19.5.2024) פסקה 14).
15. לכאורה אפשר היה לקבל גם פרשנות שונה, בדומה לזו שבהחלטת בית-משפט קמא, לפיה ההתייחסות בחוק, לעסק למכירת משקאות משכרים, נוגעת רק לסכסוך שבמהותו קשור למכירת משקאות משכרים. אך עיון בהוראות דומות הנוגעות לעסקים אחרים, מעלה כי סעיף 23(א) הוא הסעיף הרלוונטי לענייננו.
- בהתייחס לכל עסק אחר, שאינו עסק למכירת משקאות משכרים, סגירת עסק על רקע שמירה על שלום הציבור מעוגנת בסעיף 78 לפקודת המשטרה, אליו הפנתה המערערת, ולפיו "היה נראה שיש התקהלות בלתי חוקית, התפרעות או הפרעה לשלום, או שיש יסוד סביר לחשוש לה, רשאי הממונה או שופט או קצין משטרה בכיר להורות לבעל בית קפה או מקום אחר שיש לציבור גישה אליו ואינו מקום שניתן עליו רשיון למכירת משקאות משכרים, או לבעל מועדון, או לבעל רשיון לפתיחתם או לניהולם של אלה - שיסגור את החצרים לזמן שנותן הצו יראה לנכון". סעיף זה מוציא מפורשות את העסקים המוכרים משקאות משכרים, מכלל העסקים שניתן להוציא לגביהם צו סגירה לפיו, ומותיר את ההתייחסות לעסקים המוכרים משקאות משכרים, לסעיף 23(א) לחוק. אמנם הסעיף בפקודת המשטרה ממוקם בפרק שעניינו "התקהלויות, אסיפות ותהלוכות", אך הוא מתייחס בין היתר לסגירת עסק מחשש להפרעה לשלום.
- דהיינו, האפשרות לסגירת עסק שאינו עסק למכירת משקאות משכרים, בהחלטה מנהלית, על רקע הפרעה לשלום, מעוגנת בפקודת המשטרה; ואילו האפשרות לסגירת עסק העוסק במכירת משקאות משכרים, על אותו רקע, מעוגנת בחוק רישוי עסקים. מכאן שלצורך סגירת העסק מכח סעיף 23(א), די בכך שמדובר בעסק למכירת משקאות משכרים, גם אם אין קשר בין נסיבות הפרת שלום הציבור לבין מכירת משקאות משכרים בעסק.
16. כאמור, שאלה נוספת הינה האם יש מקום להתערב בהחלטת קצין המשטרה בדבר הוצאת צו הסגירה לגופו. בהתחשב בכך שעל רקע הסכסוך בין בעלי העסקים היו בעבר במקום אירועי אלימות, ובשל כך אף היה צו סגירה קודם, אין עילה להתערבות בהחלטה בדבר סגירת הברים. אף שמדובר בתקופה לא קצרה של סגירת מספר בתי עסק, מדובר בהחלטה שאיננה חורגת ממתחם הסבירות ולא נפל בה פגם המצדיק התערבות של בית המשפט.
17. נוכח האמור לעיל, הערעור מתקבל, וצו הסגירה של בתי העסק יעמוד בעינו, אך בהסכמת המערערת יקוצר משך סגירת העסקים מ- 30 ל- 20 יום.
- המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.
- ניתן היום, ד' חשוון תשפ"ה, 05 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.